

„Gyermek vagyok, gyermek lettem újra...”

A Petőfi 200 jubileumi év jegyében nemzeti költőnk sorai köszönnek rám, s azon morfondírozom, nehezebb feladatot nem is kaphattam volna, mint a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVII. Találkozójának beharangozója és köszöntése. Töprengök.....majd egy varázssütéssel a múltba révedek.....amatőr színjátszás....? S a gyermekkort felidézve „...jutott eszembe számtalan / Szébbnél-szebb gondolat,“: fiatalság, szertelenség, lobogás, lángolás, összetartozás, jókedv, csapat, utazás, bemutatók sora, szabadság, függetlenség, éjszakázás, találkozóhely, kabaré, Kovács Frigyes, Hernyák György, Vajda Tibor, Körmöci Petronella, Kálló Béla, zentai amatőr színtársulat.....



Ma is vannak, akiket elvarázsol Thália tere, a színház mindenkori jelene és jövője, egyedülálló világa. Nagy hatású előadások és rendezvények egész sorát idézhetnénk, amelyek igen sok embernek jelentettek felejthetetlen művészi élményt, érzelmi gazdagodást, s hozzájárultak életemhez, nemzeti öntudatuk, személyiségük formálásához az évek során. Engem is formáltak, alakítottak s terelgettek az úton a középiskolás évek, pontosabban kijelölték egy életre az utam.

„Mint nyugtalan madár az ágakon, / Helyről-helyre röpköd gondolatom. / Szedegeti a sok szép emléket, / Mint a méh a virágról a mézet;”

Diákkoromban én is nagy-nagy izgalommal szerepeltem a zentai színpad ódon deszkáin, amelyeket azóta kicseréltek, átmázoltak, újrafestettek, de sem a teremnek, sem a színpadnak a hangulatát nem tudták megváltoztatni, mert számomra annak a teremnek lelke és élettörténete van. Felárgoló szerelmek és éjszakákba nyúló próbák fáradhatatlan sora jellemezte a kis társulatot, meg alapozva számtalan kiváló színész: Mezei Kinga, Szorcsik Kriszta, Nagypál Gábor, Szloboda Tibor, Puskás Zoltán későbbi szakmai karrierjét. Ahogyan egykor Petőfi Sándor, én sem lettem színész, azzal a különbséggel, hogy nagy költőnk az apja mérgében alaposan eltárgyalta, hogy rövid időre csillapítsa a színészkedés iránti vágyát, engem viszont kedves Szüleim hagytak szárnyalni, alkotni s szabadon dönteni.

Biztos vagyok benne, ahogyan az akkori közeg és a fiatalkori évek meghatározóak voltak számomra, úgy lesz meghatározó most is számos fiatalnak s idősnek egyaránt a Vajdasági Magyar

Amatőr Színjátszók XXVII. Találkozója, s formálja majd életemhez tartozás érzését. A magyar nyelv hetében járva fel kell hívnunk a figyelmet az anyanyelv fontosságára is, az anyanyelv ápolására, mivel ennek a kis közösségnek a feladata is a szép magyar beszéd megőrzése. A pillanatnyi kultúrájának, a szép magyar beszédnek, hagyományainknak és értékeinknek az óvása a mi kötelességünk, továbbá az a cél, hogy utánpótlást keressünk,

színházkedvelő, médiaértő, kultúrát megbecsülő szándékozó embereket neveljünk. Az anyanyelv, a mozgáskultúra, a színház nyelve a gondolataink, érzéseink, véleményünk kifejezése, „csodaváró hangszer” és „hazavezérlő csillag”, lenyűgöző és határtalan, mint a csillagos ég. Anyanyelvünket őrzi a szél sóhajtása, az éjjel csöndje, a képzelet játéka, a szelíd, lankás zöld táj, a piros pipacsoktól hemzsegő búzamező és a sárga kukoricatenger. A színházi kultúra egy Életfa: a gyökerektől a törzsön át a lombokig minden életrészen jelen van.

Az anyanyelv, a mozgáskultúra, a színház nyelve a gondolataink, érzéseink, véleményünk kifejezése, „csodaváró hangszer” és „hazavezérlő csillag”, lenyűgöző és határtalan, mint a csillagos ég. Anyanyelvünket őrzi a szél sóhajtása, az éjjel csöndje, a képzelet játéka, a szelíd, lankás zöld táj, a piros pipacsoktól hemzsegő búzamező és a sárga kukoricatenger. A színházi kultúra egy Életfa: a gyökerektől a törzsön át a lombokig minden életrészen jelen van.

Az ideai topolyai találkozó mégis más, a Magyar Életfa díjjal kitüntetett vajdasági színházi krónikás, Faragó Árpai bácsi már „hazaváró csillagként” követi az eseményeket, de lélekben és gondolatban velünk lesz, ott lesz. Vajon mit üzenne most Árpai bácsi a Topolyára készülő amatőr színtársulatoknak? Minden bizonnyal azt, amit Petőfi is:

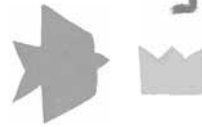
„Minden művészetek / Fején a korona: / A mi művészetünk, / Ellen ki mondana? / Mi szép, mi szép, mi szép / A mi föladatunk! / Legyünk büszkék reá, / Hogy színészek vagyunk.”

Ezeknek a gondolatoknak a jegyében mondok köszönetet a topolyai Művelődési Ház közösségének és a topolyai önkormányzatnak, hogy kiváló, gondos házigazda módjára befogadták a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVII. Találkozóját és a műkedvelő társulatokat. A színjátszóknak, a társulatvezetőknek sikeres, tartalmas, szívet-lelket melengető napokat, s a fellelt „Gyermek vagyok, gyermek lettem újra...” érzését kívánom a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Mara Amatőr Színház nevében!



Kormányos Katona Gyöngyi,
a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet
megbízott igazgatója

Ünnepi ruhánk a jelmezünk



Sörfőző Károly, a Mara Amatőr Színház elnökének ünnepi beszéde a megnyitón

Üdvözlöm Önöket itt Topolyán, a 27. Délvidéki Magyar Műkedvelő Színjátszók Találkozóján.

Már 27 éve, minden évben, így április közepén, ünnepelnek a délvidéki műkedvelő színjátszók. Nem díszmagyarban, ünnepi ruhában, hanem jelmezt öltve teszik mindezt.

A Mara Amatőr Színház fennállásának 21. évében kapta meg azt a lehetőséget, hogy megszervezze a találkozót. Úgy gondolom, hogy a világ minden országának a törvénye szerint az idén nagykorúak lettünk, és remélem, hogy ezt most ebben a tíz napban méltóképpen megünnepelhetjük.

Amikor ünneplésről beszélek, el kell mondani: biztos vagyok benne, hogy nem csak mi, marások és a teremben ülők ünnepelnek, hanem a képzeletbeli karzaton elégedett mosollyal velünk együtt a nagy öregek, a nagy öregeink: Dimitrijević Lustig Mara, Nagygyellért János, Karna Margit, Lőrinc Lajos, Tilger Mihály és a többiek, de tudom, hogy Vojter Ilonka (társulatunk egykori tagja) is elégedetten és vidáman integet onnan fentről.

Topolyán már 136 éve, tehát 1887 óta létezik műkedvelő színjátszás. A két háború között nem volt olyan polgári egyesület, testület, klub, kör melynek ne lett volna színjátszó csoportja. A hivatásos Járási Színház megszűnése 1959-ben, majd egy-egy rövid ideig tartó próbálkozás után azonban komoly pangás állt be. 2002-ben aztán létrejött a Mara, amely azóta megszakítás nélkül, eddig 23 darabot színre víve működik.

Ami a Találkozó szervezését illeti, azt kell, hogy mondjam, hogy sajnos át kellett gondolnunk és szerveznünk az eredeti elképzelésünket, ugyanis az anyaországi támogatás, amely a Találkozó költségeinek egy részét az elmúlt években biztosította, az idén bizonytalanná vált. Ezért mozgósítani kellett a helyi erőket is. Itt köszöném meg azoknak a helyi vállalkozóknak a támogatást, akik a segítségünkre siettek. Köszönettel tartozunk a topolyai önkormányzatnak is, hogy mellénk állt, és anyagilag támogatja a Szemlét. A Tartományi Nemzeti Kisebbségi- Nemzeti Közösségi Tikárságnál, a Tartományi Művelődési Tikárságnál, valamint a Szerb Kulturális Miniszté-



riumnál is pályáztunk, s bár eredmények még nincsenek, de bízunk benne, hogy pozitív elbírálásban részesül a pályázatunk.

Az idén 13 társulat mutatkozik be Topolyán, de a szünnapon, ami idén gyereknap, láthatják majd a Mosolycsalókat is. Voltunk már többen is a találkozón, de sajnos a kisebb falvak nagy része fiatalok nélkül maradt, és ezt persze a színjátszó csoportok is megsíny-

lették. Tavaly, amikor egy riporter rám kérdezett ezzel kapcsolatban, azt mondtam, hogy a fellépők számát illetően nagy változásokra nem számíthatunk, viszont a minőség egészen biztosan nem fog romlani, sőt...

Topolyán most azok lépnek fel, akik tavaly Temerinben is felléptek, és akik jövőre is ott lesznek a találkozón. Tehát olyan csoportokról beszélek, amelyek nem kampányszerűen dolgoznak, hanem rendszeresen, minden évben színre visznek egy darabot, és ezekhez csatlakozik majd néha egy-egy kisebb település csoportja.

Jó szórakozást kívánok, nemcsak a mai napon, hanem az elkövetkező kilenc napon is.

Sörfőző Károly,

a Mara Amatőr Színház elnöke



Először Topolyán!

Topolya Község polgármesterének köszöntője



Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Topolya község nevében tisztelettel köszöntöm Önöket Topolyán, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján.

Nagy öröm számunkra, hogy idén mi, topolyaiak lehetünk a házigazdái ennek a jelentős tartományi szintű rendezvénynek.

A színházteremnek, amely a Szemle fő helyszínénél szolgál, egészen hosszú múltja van, deszkáin felléptek az egykori Járási Magyar Népszínház színészei, de számos hazai és külföldi társulat mutatkozott be ebben a teremben. Kulturális és egyéb rendezvényeknek, ünnepi műsoroknak adott otthont, közöttük a Mara Amatőr Színház előadásainak is, melyek immár több mint 20 éve szerves részei a topolyai művelődési életnek.

Sajnos a hosszú évek megtették hatásukat, s a színházterem állapota lassan romlani kezdett. A 2000-es években a tető beázott, ennek eredményeképp pedig leszakadt a mennyezet egy része. Akkoriban az egyedüli megoldás az volt, hogy bezárták a színháztermet. Így hosszú évekig a moziterem szolgált olyan előadások és rendezvények helyszínéül, melyeknek megfelelt egy méreteiben kisebb színpad. Fontosnak tartottuk mihamarabb felújítani a színháztermet, és a munkálatok befe-

jeztével, 2017-ben adhattuk át rendeltetésének a termet. A Művelődési Ház azelőtt is igyekezett színvonalas előadásokkal megtölteni a közösségi életet, de 2017-től újra nagy társulatokat tudunk fogadni egy teljesen felszerelt, korszerű teremben. Azóta még több programot igyekszünk szervezni, minőségi kikapcsolódást biztosítani a helyieknek és a környékbelieknek.

A Mara Amatőr Színház immár több mint 20 éve szerves része a topolyai kulturális életnek. Minden évben legalább egy új előadást bemutatnak a közönségnek, s hiszem, hogy sok topolyai már várja az újabb és újabb előadásukat. Mint említettem, a színházterem nem mindig állt rendelkezésükre, a Mara mégsem hagyott fel a munkával. Alkalmazkodtak, olyan előadásokat vittek színre, melyeket a moziterem kisebb színpadán is be tudtak mutatni. Minden évben részt vesznek ezen a Találkozóán, és szép eredményeket érnek el. Megfogalmazódott már korábban is bennük a gondolat, hogy Topolya legyen a házigazda, de az imént említett körülmények ezt nem tették lehetővé.

Mára megteremtődött a feltétele a vendég-előadók fogadásának, és eljött a pillanat, hogy Topolya vegye át a házigazda szerepét. A Mara Amatőr Színház, a Művelődési Ház és Topolya község önkormányzatának közös célja a 2023-as Találkozó megszervezése, mely immár valóság, és köszönjük ezért a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet támogatását.

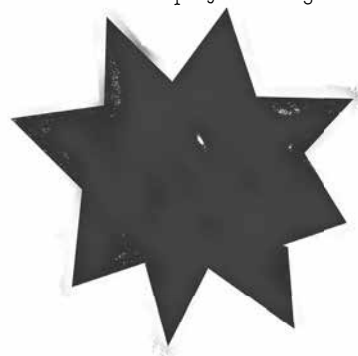
A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója története során először kerül megrendezésre nálunk, Topolyán. Bízom benne, hogy sikeres lesz, s nem kell majd hosszú éveket várnunk, hogy újra itt láthassuk vendégül a vajdasági amatőr társulatokat.

Legyen ez a kilenc nap mindenkinek örömteli pillanatokban gazdag. A fellépőknek sok sikert és szép élményeket, a zsűrinek jó munkát, a nézőknek pedig kellemes kikapcsolódást kívánok.

Köszönöm a figyelmet!

Szatmári Adrián,

Topolya község elnöke, polgármestere



A KaMara Galéria – a 21. század 21 éve, avagy a Mara a világon már mindenhol nagykorú

A Mara Amatőr Színház kiállításmegnyitója

Tavaly olvastam **Faragó Árpád Topolya ünnepre készül, bensőséges, szép ünnepre** című írását a Magyar Szóban. Igazán kíváncsivá tett a cím, hogy ugyan milyen ünnepre készül Topolya. Éppen a színjátszás, az egykori topolyai színészek, a Mara társulata és az idei Színháztalálkozó volt írása témája. Hitt benne, hogy a 27. Találkozó egy szép ünnep lesz, és méltó tiszteletadás **Dimitrijević Lusstig Mara**, vele együtt az egykori Járási Magyar Népszínház emléke előtt. Mara 1913-ban született, idén lenne 110 éves, és sajnos tavaly volt halálának 30. évfordulója. A Járási Magyar Népszínház társulatának tagjai mindig szépen szóltak róla: vezetői készségeiről, elszántságáról, kitartásáról. Munkájának eredményeképp pedig olyan társulata volt, akik a színház megszűnése után is meghatározó alakjai maradtak a vajdasági művészvilágnak. Igyekszünk, és hiszünk benne, hogy általunk is megmaradnak ők az emlékezetben. Ugyanakkor meg kell említeni azt is, hogy bár nem hivatásos formában, de előttük is voltak színjátszóköri Topolyán, és utánuk is voltak aktív diákszínháziak. Visszakanyarodva, talán akkor, a Magyar Szót olvasva tudatosult bennem igazán, hogy milyen nagy ünnepre készülünk. Hogy házigazdaként és topolyaiként ezzel a Szemlével tiszteletet kell adnunk elődeinknek, szervezőtársainknak, a vendégtársulatoknak és mindenkinek, aki a kilenc nap alatt megfordul majd nálunk. Nem ismertem Faragó Árpádot, de bízom benne, hogy ő is el fog jönni Topolyára, megismerhetem azt az embert, aki így gondolkodik elődeinkről és rólunk. Sajnos a sors másképp rendelkezett, de bízom benne, hogy vágyának eleget fogunk tenni, és méltó ünnepünk lesz a következő napokban.

A Mara Amatőr Színházat **Sörfőző Károly** alapította, a társulat 2002 júniusában tartotta első bemutatóját, így alapításként ezt a dátumot jegyezzük. Tavaly ünnepeltük 20 éves évfordulónkat, ezért a jubileum alkalmából összegeztünk. Amellett, hogy **Jankovics Andrea** egy nagyon tartalmas műsort rendezett nekünk erre az ünnepre, rendszereztük magunkban az emlékeket, az élményeket, gondolatainkat, így ennek alapján vállalta, hogy ezt a kiállítást is rendszerezi **Bogárdi Vörös Emese** és az én segítségével. Tudják, időnként azért vissza kell tekinteni a mögöttünk álló időszakra, és erre jó alkalmak az ilyen fordulók. Az elmúlt 20 – idén már 21 – évben együtt alkottunk, mi, „régiművészek”, és a néhány évadra köreinkben megforduló „örökös művészek”, ugyanis a kezdetektől csaknem százan próbálták ki magukat velünk a színpadon. Legtöbbüknek nem a kedv hiányzott a folytatáshoz, hanem az iskola,

a munka és egyéb személyes okok miatt elköltöztek, továbbálltak. Mégis a Mara megmaradt, s mindig szeretettel fogadjuk az újakat vagy a visszatérőket. Amellett sem mehetünk el, hogy a társulatban kibontakozó fiatalok közül többen is a színészi pályát választották hivatásuknak, és jelenlegi tagjaink közül is többen ilyen irányban gondolkodnak. Az elmúlt két évtizedben 23 előadást mutattunk be, melyek rendezését szakmabeliekre bízuk minden alkalommal, általuk fejlődve és gyarapítva a színészmesterséghez kötődő tudásunkat. Egy alkalommal kivételt tettünk, mert a körülmények úgy alakultak, hogy a szűkös anyagi források miatt nem tudtunk hivatásos felkérni. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy tagjaink, **Bogárdi Vörös Emese** és **Bogárdi Zsolt** rendezői készségekkel is rendelkeznek, így átültek a tér másik felére, s rendeztek nekünk egy darabot.

Amikor erről a kiállításról először beszélünk, azt az utasítást kaptuk, hogy szóljon rólunk, legyen olyan, amelyet mi elképzelünk. Úgy döntöttünk, hogy időrendi sorrendben, pannónként mutatunk be egy-egy előadást. Azért nem szerettünk volna elmenni amellett sem, hogy a színjátszásnak hosszú múltja van Topolyán, ezért a kiállítást velük, régiekkel kezdjük. 2019-ben Topolya Község Múzeuma egy rendkívül szép és átfogó kiállítás keretében mutatta be a topolyai színjátszást, különösen a Járási Magyar Népszínház történetét. A megnyitón akkor **Virág Gábor** mondott beszédet, melyből beemeltünk részleteket a kiállításunkba – fiának és családjának ezúttal is köszönjük, hogy engedélyezték a szöveg átemelését. A múzeumnak is hálával tartozunk, hogy kiállításelemeket és dokumentumokat is a rendelkezésünkre bocsátott, gazdagítva ezzel tárlatunkat.

A Mara Amatőr Színház történetét részletes képanyaggal, cikkekkel és eredményeinkkel mutatjuk be. Itt meg kell emlékezni **Vojter Ilonáról**, aki sajnos már nincs közöttünk, de míg itt volt, olyan pontossággal naplózta előadásainkat, találkozásainkat, rendszerezte képeinket – melyeket fia nekünk ajánlkozott –, hogy most lényegesen megkönnyítette a régi előadások anyagának gyűjtését, az emlékek felidézését. A pannókon nem túl sok szöveg látható, mert a tavalyi jubileumi műsorunk készítésekor, amikor konkrét emlékeket kellett felidézni, bizonyosodott, hogy minden egyes előadáshoz annyi emlék, vicces történet kapcsolódik, amit nehéz lenne röviden összefoglalni, de mi, „művészek” szívesen beszélgetünk, mesélünk az elmúlt évekről.

A kiállítás **Pál Anikó** grafikus kiváló munkáját dicséri!

Rác Ejzler Evila

A MARA-próba-folyamat 1, 2, 3... szemszögből

Hogyan készült a darabunk...



Próba-folyamat a legfiatalabb Mara tagunk szemével

A darab címe Egy, kettő, három. Ezt úgy októberben kezdtük el próbálni, az első az olvasópróba volt (én nagyon untam). Aztán elkezdtek tanulni a szöveget, de akinek a legtöbbet kellett tanulnia, az a három főszereplő: Norrison, Antal és Lydia. Az első ilyen mozgós próba elég nehéz volt, de sokat gyakoroltunk, és már szuperül ment. Azt tudni

kell, hogy a darabban van tánc, szerelem, dráma, vicc... egyszóval minden, ami egy színdarabhoz kell. A színészekben is megvan minden, ami kell: beleélés, szorgalom, boldogság és satöbbi. Köszönöm a figyelmet. Ennyi lenne a darabunk. Ha többet szeretnének látni, jöjjenek el, nézzék meg!

Mendrei Ákos, 11 éves

Bűvészmutatvány, 1929.12.07.

Próba-folyamat főszereplőnk szemével

Norrison hazaér egyheti szabadságáról, fejében tele gondolatokkal a szabadságát és teljes életét majdnem megrengető történésekről.

GRAEF: Üdvözlöm elnök úr, öröm önt újra köztünk látni! Szabad kérdezni, milyen volt kikapcsolódása kedves családjával? Hogy van felesége és gyermekei?

NORRISON: Jó napot, kedves Graef, az üdülés igen kellemes volt, családom a legnagyobb egészségnek örvend, köszönik szépen. Kérem, kedves titkár úr, térjünk a lényegre. Az ügy diszkrét. Mint családom bizalmi emberét, megkérem, hogy írjon egy titkos jegyzőkönyvet az előzményekről, amelyek Lydia kisasszony kis... bűvészmutatványához vezettek. A dátum legyen a mutatvány végrehajtásának napja. Írja, kedves Graef!

Már a nyár végének közeledtével nagymenyiségű mormolás zavarta meg organizációnk munkáját, pedig akkor még azokkal a franciákkal üzleteltünk... tudja, azokkal a tudós nőekkel. Vállalatunk a Mara Amatőr Színház osztályvezető bizottságán keresztül már akkor úgy döntött, hogy meghosszabbítja az együttműködést az őket rendező Jankovics Andrea, írja: J, A, N, K, O, V, I, CS Andrea rendezőasszonnyal. A szükséges iratokkal ellátva, hamar összeállt a társulat, és nekiláttak a munkának. A rendezőasszony minden bizonnyal már akkor sejtette, ha csak nem tudta ezen eset jövőbeli pontos bekövetkeztét, mivel nemcsak irodám tervezett díszletezésére szőtt terveket, de az összes ruhaáruüzletnek – kikkel nekünk jól használható kapcsolataink vannak – ajánlásokat hagyott, hogy milyen ruhaneműkből raktározzanak, mert szükség lesz rájuk. A vállalatom fő mozgatóembereit, a személyzetemet és karakterüket hónapokig tanulmányozó társulattagok lepték el, akik gördülékenyen és profikhoz méltóan végezték feladatukat. Kissé viszont aggodalommal töltött el, hogy a Lydia kisasszonyt és a jómagamat

feldolgozó adatokat a rendezőasszony két fiatal társulattagra bízta, név szerint Pastyik Nórára és Mendrei Zsoltra. Nem is csodálkozom, hogy nehéz feladatuk volt, hiszen Lydia és jómagam egyedi és sokszínű személyiségét dolgozták fel. Ám nyugtat a tudat, hogy nem csak nekem okozott az ügy álmatlan éjszakákat, hanem néha én is másoknak. A fiataloknak minden bizonnyal nehéz dolguk volt, mivel nem szembesültek még hasonlóan nagy és komplex feladattal előtte. Volt, aki elsírta magát és volt, aki frusztrációjában dühös lett önmagára, és nem értette azt, hogy hogyan választhatták erre a feladatra. Egészen addig, ameddig kellő lelki és szakmai segítségnyújtással meg nem találták a munka azon fonálát, amellyel képesek lettek valóban ránktalálni önmagukban. Utána már, amikor nem csak teljesíteni, hanem alkotni is akartak, sokkal kevesebb bosszúsággal teljesítették a feladataikat.

A Mara Amatőr Színház szervezésében tagjairól nem lehet mást elmondani, mint, hogy ezt a megbízatást is kitűnően teljesítették. Meg kell hagyni, Graef, hogy szeretetük foglalkozásuk iránt igen becsülendő, és előjegyzésbe kell őket venni további foglalkoztatásra is vállalatunkban.

1929.12.07.

Mendrei Zsolt



Madarak Egyesülete – CXXVI. KONFERENCIA

Próbafolyamat női főszereplőnk szemével

– Kedves Madártársak! A mai napon én fogom vezényelni a konferencia menetét. Mielőtt megkezdjük az eredmények közlését, szeretnék titeket emlékeztetni, miért is vagyunk itt. Az elmúlt hónapok törekvései, úgy gondolom, kétségtávolan haladást eredményeztek világhódító terveinket illetően. Közös célunk kikapni a kormányt az emberi faj kezéből. Minden hatalommal bíró szervezet kisebb-nagyobb akadályok megugrásával tud csak fejlődni. Fejlődünk mi is! Legyetek türelemmel! Ezennel átadom a szót adminisztrációs kollégámnak, és felkérem a helyzet ismertetésére!

– Köszönöm Madártárs! Ahogy már Varjú Madártárs is említette, programunk alapját képezik a kis lépések. Terjeszkedésünk kiindulópontjaként a Bácskai körzetet jelöltük meg. Figyelemmel kísértük az itt élő emberi faj sajátosságait, elemeztük, és stratégiát rendeltünk hozzájuk. Aggodalmat képez számunkra egy, a Mara Amatőr Színház néven (a továbbiakban: Mara) elhíresült kisebb emberi csoport, ugyanis... Kérem, ne ijedjenek meg attól, amit most mondani fogok. Őszintén, fogalmunk sincs róla, pontosan mi is a tevékenységük tárgyköre. Madárcivilizációnk még nem rendelkezik azzal a technológiával, ami képes választ adni. A nyugtalanító zavargás 2022 őszén kezdődött. A vegyes életkorú egyedek hetente néhány alkalommal összegyűltek, és 2-3, esetenként 4 órán keresztül egy fa alapú emelvényen, szánt szándékkal furcsa viselkedést produkáltak.

– Köszönjük Madártárs! A továbbiakról Artemisz hadifőnök Madártárs fog beszámolni.

– Köszönöm! Az előbb említett hiányosságaink miatt úgy döntöttünk, hogy ezt a bizarr jelenséget meg kell szüntetni. A viselkedéselemzők

felállítottak egy rendszert, ami különböző szintű problémákat generál. Értelemszerűen a kisebb szabotázsakciókkal indítottunk, főleg a madárenergiaforrásaink kímélése érdekében. Kapcsolatba léptünk a Felhő civilizációval, és egy megállapodás keretein belül esőt és rossz időjárást biztosítottak próbáik (ők így nevezik) alatt. Ez nem tántorította el őket! A következő körben alvilági kapcsolatainkat hívtuk segítségül. Feladatuk az volt, hogy próbáljanak meg minél több gátló érzelmet sutogni lelküknek. A körülményekhez mérten ilyen emberi érzelmek voltak például a félelem és a kétség. Ez egy ideig hatott. Egyes marások lelkében eluralkodott a káosz. Kevésbé voltak magabiztosak, volt, aki dühöngött, mások sírtak. Ám csapatuk egyik kiemelkedő tagja, bizonyos Jankovics Andrea sikeresen elűzte a lelkükbe táplált sötétséget. Ezek után őt vettük célba. Kémjeink ugyanis kiderítették, hogy végső céljuk érdekében rengeteg eszközre, úgynevezett kellékre van szükségük. Mindent megtettünk, hogy meggátoljuk ezek megszerzésében, a Kosztüm-fronton még zajlanak a harcok.

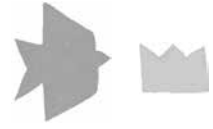
– Köszönjük, Artemisz hadifőnök Madártárs! Testvéreim! Nincs értelmű felesleges pánikot kelteni, de tisztában kell lennünk a ténnyel. A marások az elemi, a gyakorlati és az érzelmi gátlásokat is leküzdik. Szinte biztos, hogy elérjük számunkra ismeretlen céljukat. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de győzelmünk egyre valószínűtlenebb. Még nem dőlt el semmi, de egy biztos: szívós egy társaság. Köszönöm a figyelmet, az ülést berekesztem.

Pastyik Nóra



Ma a Találkozó színpadán

Először Topolyán!



Topolya, Temerinhez hasonlóan feltette saját magának a léceket: tavaly hazahozta a fődíjat a szemléből, idén megszervezzük első ízben a szemléket. Határozott elképzelések, lendületes munkavégzés, jó értelemben vett izgatottság jellemezte a házigazdákat az elmúlt hónapok együtt gondolkodásában, egymásra utaltságában, a közös munkában. De valójában a színpadon is ilyennek ismertük meg őket: hittel, lélekkel és kellő komolysággal állnak a feladatok elé. Azt pedig az elmúlt évek zsűrizéseiből már sokan tudhatjuk, hogy vígjátékot csak vérkomolyan érdemes színpadra állítani. A topolyai színpad ma a házigazdáké!

Mara Amatőr Színház, Topolya

Mostanában keményen dolgozunk. Március 18-án bemutató, április közepén pedig a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját szervezzük. A Mara tavaly ünnepelte fennállásának huszadik évfordulóját. Tizenhét éve veszünk részt a találkozón és hatszor sikerült megszereznünk (valamelyik) fődíjat, legutóbb tavaly Temerinben, de már minden egyéni díjat is begyűjtöttünk. Általában hivatásos színházi emberekkel dolgozunk. A jelenlegi tagok közül négy fiatal szeretné a színészi pályát választani. Sokat tájolóunk Délvidék-szerte, az új darab még be sem lett mutatva, de már több meghívást kaptunk.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bűnügyi játékának hagyományos színreviteléért, melyet Mess Attila rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marci* című előadásban nyújtott alakításáért Vojtér Ilonka érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját.

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkőr* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját Vida Henrietta kapta. Rendező: Csernik Árpád.

2008 – *Újjászületés* (Kiss József *Kincs keresők* című műve alapján) című előadásban a legszebb



színpadi beszéd díját Petrás Gizella érdemelte ki Márta szerepéért. Rendező: Hajvert Ákos.

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat. Rendező: Csernik Árpád.

2010 – Háty János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyert el. Rendező: Kálló Béla és Hajvert Ákos.

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját Vörös Emese vihette haza Mari szerepéért. Rendező: Szloboda Tibor.

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját Bogárdi Zsolt kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig Szabó Erika vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet Körnöci Petronella rendezett.

2017 – Nagy István-díjjal jutalmazták Sörfőző Károlyt, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját a *Paprikáscsirke* c. előadásban Forgács szerepének megformálásáért. Rendező: Bogárdi Vörös Emese és Bogárdi Zsolt.

2019 – Ejzler Evilának a Táborosi Margaréta által rendezett *Svejk* című darabban nyújtott alakításáért a legszebb színpadi beszédért járó fődíjat, a Szántó Róbert-díjat ítélte oda a zsűri.

2021 – A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal tüntette ki Fekete Dórárt, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját Irma szerepének megformálásáért, *Az üvegcipő* című előadásban nyújtott kiváló alakításáért. Rendező: Crnkovity Gabriella.

2022 – A zsűri Pataki László-díjjal tüntette ki a topolyai Mara Amatőr Színházat a találkozói legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, Molière *A tudós nők* című darabjukért, amelyet Jankovics Andrea rendezésében állítottak színpadra. Valamint a legjobb női epizódszerep elismeréseként Magyar Piri-díjat kapott Beliza szerepének megformálásáért Jankovics Edit.

A Mara Amatőr Színház bemutatja:

Molnár Ferenc: *Egy, kettő, három* (80')
Vígjáték

Rendezte: Jankovics Andrea
Rendezőasszisztens: Eizler Evila
Koreográfus: Crnkovity Gabriella
Zene és fénytechnika: Pécsi Adonisz

Szereplők:

Norrison – Mendrei Zsolt
Antal – Csordás Csaba
Lydia – Pastyik Nóra
Titkár – Sörfőző Károly
Kuno kisasszony – Kovács Nemes Kata
Brasch kisasszony – Bacsó Noémi
Posner kisasszony – Pobrányi Anasztázia
Petrovics kisasszony – Tomik Eszter
Lind kisasszony – Gere Kitti
Osso asszony / Főszabásznő – Ágoston Jankovics Edit
Ciringasszony / Dr. Faber orvosnő – Petrás Gizella
Dr. Wolf / Dr. Pinski jogtanácsos / Colleon ügynökasszony – Bogárdi Vörös Emese
Dubois-Schottenburg grófné – Szabó Erika
Féliksz gyár vezérigazgató / Krisztián sajtófőnök úr / Divatárus – Világos Róbert
Fernanda asszony / főpincér / Karola sofőr – Bata Rozália
Jean, inas – Mendrei Ákos



Szombaton a Találkozó színpadán

Műsorváltozással kezdjük a hétvégét...

Hogy is mondják... ember tervez... és aztán a körülmények közbeszólnak. Sajnos a nagybecskereki Madách Amatőr Színház pénteki előadása betegség miatt elmarad, így a Találkozó programját szombaton folytatjuk az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpadával és a nagyikikindai József Attila Színtársulattal. Döntések, jótettek, szerelmek. Olyan témák ezek, amelyekre igazán sose lehet biztos megoldása az embernek. És ezért is mindig, minden körülmények között aktuálisak. Ezekkel a témákkal, és sok-sok ezekkel kapcsolatos kérdéssel találkozhatunk a szombati előadások során.

Április 15., szombat, 16 óra

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ, Színes Szilánkok Diákszínpad, Újvidék

Figura Terézia: *Boldog szerelemben élni – töredékek Nemes Nagy Ágnes és Lengyel Balázs életéből* (65')

Dokumentarista mű

Rendezte: Figura Terézia

Az előadásról: Az előadás Nemes Nagy Ágnes levelezésén, Ágnes egyes versein, valamint Balázs Róma című esszéjén alapszik. Nagyon szép történet az övék, viszont senki soha nem írta le. Ez a mi próbálkozásunk. A történet két síkon folyik, a jelen és visszaemlékezés síkján, így próbáltuk megbontani a megszokott kronológiai idővezetést, és a közönségre bízni ezeknek a síkoknak az elrendezését időben. Sok kérdés nyitott marad, csak találgathatunk, egyes helyzetekben hogyan reagált ez a két ember. Hús-vér embereket akarunk a színpadon megmutatni, szenvedélyes embereket, akik a szerelem elmúlása után is lélekben, eszmékben, irodalomban hűek maradtak egymáshoz. A fő célunk az volt, hogy egy valóban izzó szerelmi történet belső síkjait is megmutassuk, és megpróbáljunk együtt érezni az életükben meghozott döntésekkel.

12 éven aluliaknak nem ajánlott



Április 15., szombat, 19 óra

Egység Művelődési Egyesület, József Attila Színtársulat, Nagyikinda

Đorđe Lebović: *Az ezredik éjszaka* (45')

Kortárs tündérmese

Rendezte: Király Sándor



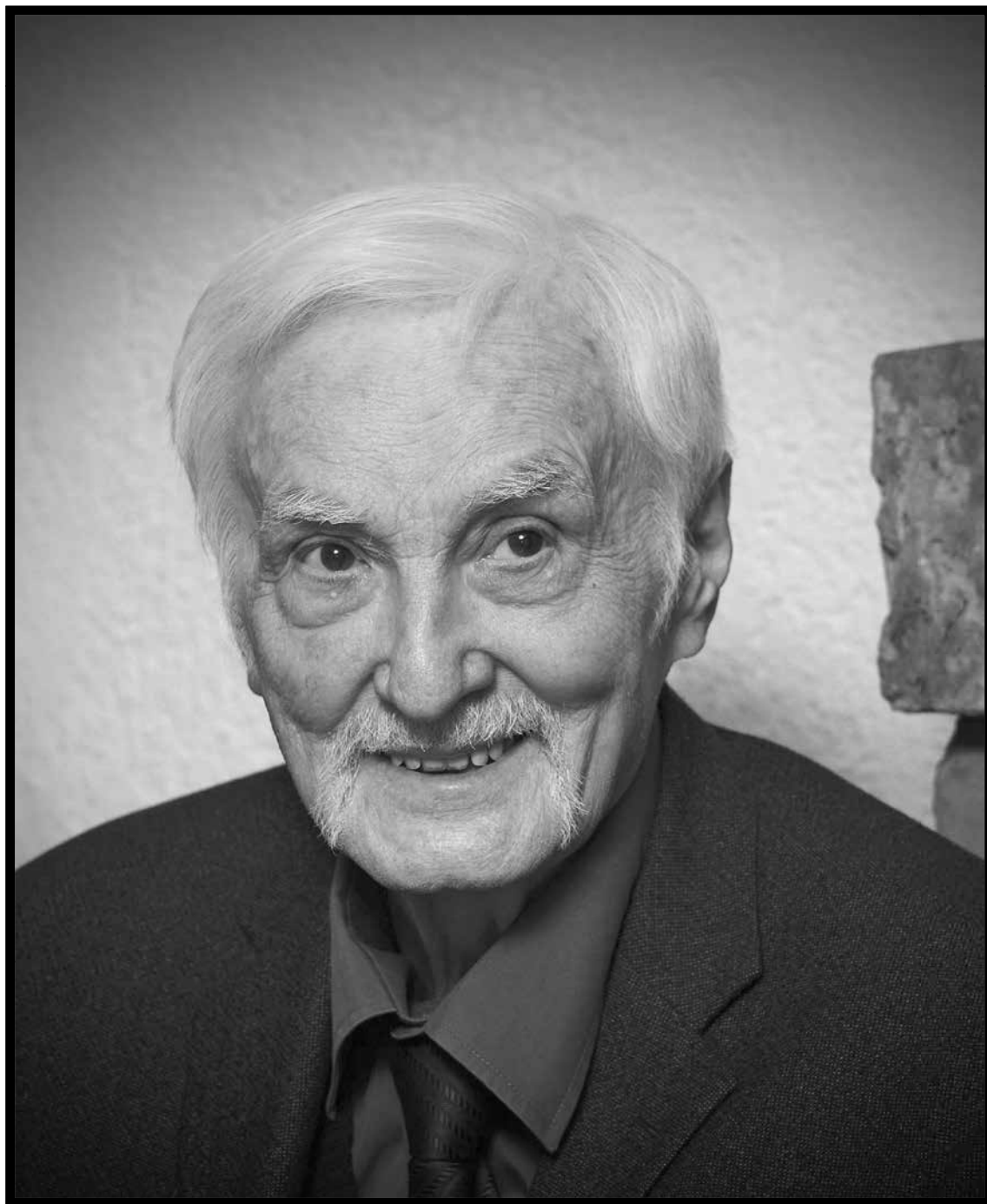
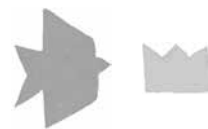
Az előadásról: *Egyszer, de csak egyszer jön el a lehetőség, hogy jóvá tedd a világot. De csak az ezredik éjszakán.*

Hap és Hep jó barátok már jó ideje. Sokszor járnak át azon az erdőn, amely hol félelmetes, hol barátságos, hol menedék számukra, hol pedig egyenesen a földi pokol. Egy éjszaka azonban történik valami. Mintha valaki meghallotta volna összes panaszukat, és egy varázsló száll alá a Holdról, aki felajánlja, hogy egy éjszaka erejük különleges erejük lehet. Egyikük úgy dönt, talán él vele, még akkor is, ha esetleg nem lesz képes semmilyen jó cselekedetet végrehajtani, és akkor kővé válik hajnalra. De mi lehet az igazán jó tett, amely egyformán kielégít mindenkit a földön? Pénz? Teremjenek pénzt a fák? Lássanak újra a világtalanok? Vagy folyjon tej és méz a patakokban víz helyett?

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Igen, elment, de nem csalt meg minket!

Faragó Árpád emlékére



Hiszen érezhetjük, együtt dobban a szíve velünk – érezzük, ugye? Öntevékeny színjátszó társulatainkkal és társulatainkban • a Magyar Szó *Kilátó* mellékletének hasábjain és hasábjaiival • kisebbségi önszerveződésünk hűséggel feszülő mindennapjaival és mindennapjaiban... • szigeteink hitében: Drávaszög s Szlavónia s Baranya és a vajdasági

magyarság állhatatosságában • s itteni, földi életében megjelent köteteinek minden lapján – megannyi házi könyvtárban.

Igen, elment, de nem csalt meg minket! Hiszen utolsó erejével és perceiben is: adott, tanított • ad és tanít!

Ez Ő! Fundamentum, tartóoszlop, óda és himnusz, reményteljes szándék, ujjongás és bátorság, ösztönzés és nem-megalkuvás, fáradhatatlanság, *örök elköteleződés* és a történet, a *történetünk* – a valóság és a kimunkálható jövő – örök mondása, állítása!

Talán a mi gyengeségünk, ha most úgy érezzük, mindez megszűnt, eltávozott, hogy keressük és kutatjuk, kérdezzük és kérleljük, vajon tényleg itt hagyott, vajon tényleg *magunkra hagyott?*

Hivatástudata, öntevékeny színjátszásunk múltja, jelene és jövője iránti példaadó és megismételhetetlen ragaszkodása, elköteleződése, építő ereje, olthatatlan ember- és közösségszeretete, atyai hívásai és írásai, intelmei, személyes jelenléte és felszólalásai színjátszóink otthonaiban (mindenütt, mindenhol otthon volt), szülőföld- és nemzetűsége, apai-örökségűsége és a megbocsátás általa és belőle megérthető fájdalmas ereje – vajon mindez most már nincs, vajon mindennek a helyébe az üresség, a semmi lép?

Mi most ez, miféle ez a *fény-törés?*

Igen, 92 éves korában visszaadta lelkét a Teremtőnek a színművész, a nyugalmazott színházigazgató, a tanár, az író, színjátszó mozgalmunk fáradhatatlan istápolója, közösségépítő, közösségszervező, *mentor, tanító: Barát!*

Igen, 92 éves korában elbúcsúzott ettől a világtól, sokunkban való bizodalommal visszaadta a lelkét Teremtőjének: itt maradt a szoba, a lecsupaszított falak, a könyvespolc: könyvtárát, *mindenét*, ismerve a halandóság kikerülhetetlen játékszabályait „szétszórta”; itt maradt a lakás, a *műhely, az írógép*, s abban, bizonyosan az újabb (megkezdett) írás – az idei, a topolyai színjátszó találkozóról.

Közösen, neki fogadott ígéreteink is itt maradtak, velünk, nekünk: a drávaszögi könyvbemutató-körút, és az is, hogy Titelre és Palánkára még az idén eljutunk, hogy részesei leszünk (legyünk!) a szórványsegítő vállalásnak... *semikor sem hagyni veszni... mindenkor megtenni a mindent!*

Mi most ez, miféle hát ez a *fény-törés?*

Nem árnyék, nem haloványság, nem áttetszőség az övé. Egy egészen másféle jelenlét, igen, egy egészen másféle jelenlét az, amit *észlelünk*. Amikor *búcsúznak*, ekkor, igen ekkor válik láthatóvá, állítmányként ekkor árad el bennünk mindez, az **örökség**: *dolgnak van itt, s mondjuk el minél többeknek, hirdessük, zengjük el sokaknak*: Te is részese vagy az anyanyelv, a szülőföld, a hűség, a közösség és a hittel, szóval és cselekedettel kiküzdött mindennapok csodájának. Mondjuk el minél többeknek, hirdessük, zengjük el sokaknak és minél többször: *a szülőföld örök otthon! Hisz*

lehetünk(?), legyünk(!) mi is tartóoszlop, s óda és himnusz, ujjongással is kimetszett bátorság, mi is lehetünk fáradhatatlanok s állhatatosak, lehetünk mi is napfényben úszó, a történelem viharai-val dacoló magyar életfák: égisz emelkedő templomtorony – amiként ezt utolsó kötetének fedőlapja is hirdeti, zengi, zúgja! Csakis általunk való az, hogy mi az, ami nem némul, ami nem némulhat el! Az emlékező és az építő együttes felelősségét kell tudnunk érteni és továbbvinni!

Drága Árpai bácsi: Köszönünk Önnek *mindent!* Miként másként, mint az Ön soraival, életigenléssel:

„*Tökék, szőlőfürtök, kék eres, tenyérszárny le-
velek, varázslatos szőlőrengeteg. Sehol egy lélek,
legalábbis úgy fest minden itt, a baranyai hegyhá-
ton, mintha megállt volna az idő, mintha egy lát-
hatatlan kéz kilopta volna innen magát az életet.
Aztán ebből a zöld szőlőrengetegből hangok, fur-
csa, hívogató-felelgető hangfoszlányok jönnek elő,
szökkennek a magasba, kergetik egymást, össze-
gubancolódnak, táncra perdülnek életmozgató vi-
dámsággal, és egyszerre csak rádöbben az ember,
hogy lélegzik a hegyhát, hogy pudározó lányok és
fiúk tiszta szép lelke kavargat körülöttem, mellet-
ted, benned. Rádöbbenek kicsorduló melegséggel,
hogy te is itt vagy, te is itt lehetsz!*”

Sutus Áron

Faragó Árpád munkásságának tiszteletére a 2023-as SÚGÓ új rovattal indul útjára „Te is itt lehetsz” címmel, ahol Árpai bácsi cikkei közül fogunk szemezgetni.

A szerkesztők



Színház az egész világ...

A színház viszonylag közel áll hozzám, ugyanis van lehetőségem színjátszóra járni, és ezt ki is használom.

Ahogy említettem, járok színjátszó szakkörre, és nagyon szeretem is, ezenkívül néha elmegyünk színházba megnézni egy színdarabot, ezek nagyon szép élmények és emlékek, de a tanyaszínházat sokkal jobban szeretem. Talán ez azért van, mert annak egy teljesen más hangulata van, mint más színházi előadásoknak. A tanyaszínház hangulata eszméletlenül tetszik, és nagyon szeretem, hogy ilyenkor mindig találkozunk a ritkán látott ismerősökkel, és volt már rá példa, hogy találkoztam egy lánnyal, akivel egy táborban ismerkedtünk össze, és itt újra volt lehetőségünk beszélgetni.

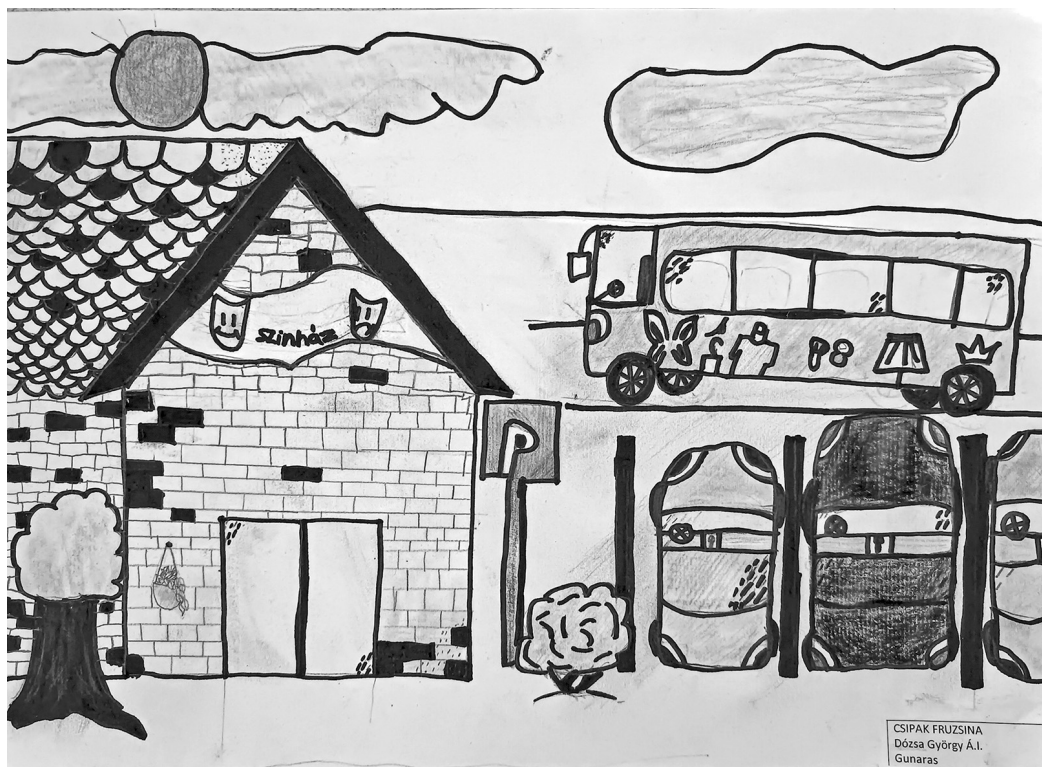
A színjátszót pedig egyszerűen imádom. Nem tudom, hogy miért, egyszerűen, amióta lehet járni, azóta járok, és nagyon szeretem. Lehetséges, hogy azért, mert minden fellépésre másik darabot tanulunk, és mindig mást kell játszani, de nem biztos. Vagy esetleg a jó társaság az oka, mert mindig sokat nevetünk, és van, hogy hamarabb megyünk egy kicsivel, mint kell, azért, hogy többet tudjunk szórakozni és beszélgetni. A fellépéseket is nagyon szeretem, mert ott is vannak olyan személyek, akikkel egyszer megismerkedtünk, és azóta mindig velük beszélgetünk az ilyen találkozókra, és szeretem nézni más csoportok szerepjátékát is. Persze a fellépés előtti izgalom is nagyon különleges érzés, és erre a kérdésre sem lehet egyértelmű választ adni. Rengeteg dolgot tanultam, amit szerintem részben a színjátszónak köszönhetek. Az egyik ilyen dolog például az, hogy ha valami nem sikerül, akkor keresni kell egy másik megoldást, és ezt valószínűleg az improvizálásnak köszönhetem, mert ha valamit elrontunk, akkor gyorsan ki kell valahogy javítani, hogy ne legyen nagyon feltűnő a közönségnek. Vagy a kitartás, ugyanis nem tudunk minden szerepet egyből úgy kialakítani, ahogyan kell, és ezt kitartóan kell gyakorolni, mert ha nem így csináljuk, akkor sok eséllyel nem lesz jó vagy szép.

Mindegy is, az a lényeg, hogy nagyon szeretem a színházat és azt, ami ehhez kapcsolódik.

Szremcsev Klaudia,

Dózsa György Általános Iskola, 8. osztály, Gunaras

Felkészítő tanár: Benda Török Lívია



A XXVII. Találkozó szakmai zsűrije

Crnkovity Gabriella

Színész

Topolyán születtem.

A gyermekkor, amit megélhettem, gyakran inspirációim forrása. Önfeledt, játékos, szabad, időntúli, a felfedezés szünni nem akaró örömeivel.

Szerettem Topolyát. A kíváncsiságom azonban egyre távolabb vitt tőle, így a gimnáziumot bár ott kezdtem, végül Zentán fejeztem be.

Asztaliteniszezttem, hála a bátyámnak, aki után kishugiként vakon mentem. A tíz év sportolás alapot adott egyfajta kitartásnak, munkabírásnak, és annak, hogy ne adjam fel rögtön, ha valami nem megy elsőre.

A színház... egy ideig csak képzelgés, álom, mi lenne, ha... Míg egyszer csak sikerült találkozunk. Zentán. Igen, itt kezdtem az amatőr színjátszást, majd Topolyán is volt szerencsém próbálgatni magam és Szabadkán is. Nagyon szép időszaka volt az életemnek.

Az Újvidéki Művészeti Akadémiát 2009-ben végeztem. Osztályvezető tanáraink László Sándor és Balázs Áron voltak. Számomra ők az a stabil alfa, akikhez gondolatban mindig visszatérek ha elbizonytalanodom egy munka során.

Az egyetem elvégzése óta Újvidéken élek és dolgozom. Színészként. Az Újvidéki Színházban. És ha szerencsém van, néha kipróbálhatom magam más közegekben is.

Amatőr társulatokkal és gyerekcsoportokkal is dolgozom időnként. Sokat tanulok tőlük.

Hibáim és sikertelenségeim is az enyémekek, együtt dolgozom velük és rajtuk.

Néhány éve van egy új tanítóm, aki a legtisztább tükröt tartja elém. A fiam.



Dr. Góli Kornélia

Dramaturg, tanár

1981-ben születtem Szabadkán. Az általános iskolát és a gimnáziumot szülővárosomban fejeztem, majd a Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának Színház-történet szakán folytattam tanulmányaimat. A diploma megszerzése után az Újvidéki Színházban, majd a szabadkai Kosztolányi Dezső Színházban dolgoztam. Közben posztgraduális tanulmányokat folytattam, a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – Rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Sze-



gedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában.

Az elmúlt 19 évben dolgoztam az Újvidéki Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatával, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a debreceni Csokonai Színházban, a vajdasági Tanyaszínház társulatával, a kassai Thália Színházban, a marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatával, a Kolozsvári Állami Magyar Színházban.

2006 és 2008 között az Újvidéki Színház *Teátrum* című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogvári Ferenc-díjjal tüntetett ki..

Pálfi Ervin

Színész, tanársegéd

1980. augusztus 24-én születtem Szabadkán, Pálfi Ervin névre hallgatok, ha lány lettem volna, most Szabinának szólíthatnátok. Állítólag apai nagyapámra hasonlítok leginkább, bár a göndör haj eredete a mai napig rejtély. Abszolút mintaszerű gyerekkorom volt, egy csomó barát a szomszédságban, foci, humócska, pirománia, a lecke és a házi olvasmányok az utolsó pillanatra hagyva. A Patria szállodával szemben éltem egészen a főiskoláig, közös szobában a nyolc évvel idősebb bátyámmal, és édesanyámmal, aki görög hősnő módjára nevelt fel bennünket egyedül. Kedvenc játszóhelyem a gazal benőtt „szisz” volt a műszaki szakközépiskola mögött, és a bíróság melletti benzinkút. Az első cigarettát a vasútállomáson szívtam el. Szédültem rendesen. Azt hiszem, kötődöm ehhez a szegény, szürke, unalmas Szabadkához, illetve Vajdasághoz, illetve a Balkánhoz. Kifejezetten szeretem ezt a multikulturális közeget. Máshol nem nagyon tudom elképzelni az életem.

A gép úgy dobta, hogy színész lettem. Húsz éve vagyok a pályán, és többé-kevésbé még mindig örömet tud szerezni. Nem konkrétan a színészet, hanem maga az alkotás. A közös alkotás. A fantáziánk segítségével a semmiből valamit csinálni, s ezen az úton megtudni egy kicsit többet magunkról, a világról. Csodálatos kaland. Na nem mindig. Azt mondják munkamániás vagyok. Ebben van valami, pontosabban: ha dolgozunk, akkor dolgozunk rendesen, keményen! Csak úgy

Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Színházrajongásom elég korán kezdődött. Mielőtt a felsorolt *sokminden* történt volna velem, versmondóként ismertem meg a színpadot. Megtapsztaltam a kapcsolatot az előadó és a hallgatóság között és annak jelentőségét, hogy a színpadon kimondott minden egyes szónak helye és célja van. Amatőr színjászó is voltam. Ennek a korszaknak csodás élménye a közösséghez való tartozás és a közös alkotási vágy; az ötletelések, viták, kényszermegoldások (mert sosincs pénz) és az a felülmúlhatatlan érzés, hogy végül megszületik valami, amiért mindannyian keményen dolgoztunk. S erre a valamire emberek kíváncsiak. Bejönnek és megnézik. Azért ez, valljuk be, nem semmi! ☺

van értelme. Ezt vallom. Ez persze egyáltalán nem zárja ki, hogy jól érezzük magunkat.

- Szeretem az édességet, a gesztenyét, a focit, a vasút szagát, a skandináv filmeket, a humort, szeretek idézni.
- Nem szeretem a telet, a velőt, a kínos vendégségeket, az igénytelen zenét és az emberi butaságot.

Hát így. 43 éves palicsi lakos vagyok, kislányom van, feleségem, kutyám, papagájom, sok sok halam és sok-sok hangszerem. Néha nagyon nem értem magamat, másokat és az egész világot, néha pedig minden olyan egyértelműnek és egyszerűnek tűnik...

„...de mégis azért az jó ebben, hogy kíváncsi vagyok vajon lesz-e: végbélrákom vagy szívgyógyyszerem, unokáim meg a többi ilyen dolog, ami azt mutatja, hogy éltem...” (Lovasi A.)



Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXVII. Találkozón

Képzőművészünk, aki a XXVII. Találkozó díjait festette: Kiss Natália

Vajdaságban, Újvidéken született 1994. október 24-én. A középiskolát Zentán a Bolyai Tehetség-gondozó Gimnázium és Kollégium képzőművészeti technikus szakán fejezte. 2014-ben sikeresen felvételizett az Újvidéki Művészeti Akadémia grafika szakára. 2018-ban pedig megkezdte tanulmányait mesterképzésen, szintén grafika szakon az Újvidéki Művészeti Akadémián, ahol 2021-ben diplomázott. 2017-ben A Híd Kör Art tagja lett, 2018-ban pedig a Vajdasági Képzőművészek Egyesületének. Számos itthoni és nemzetközi csoportos kiállításon voltak láthatóak alkotásai, valamint több önálló kiállítása is volt.

Kiemelkedőbb díjai közé tartozik:

- 2013-ban a Love Your Body plakátpályázat fődíjasa.
- 2018-ban az Újvidéki Művészeti Akadémia képzőművészeti tanszék grafika szakán a leg-sikeresebb grafikai alkotás díja, valamint különdíj a II. Nemzetközi „Artworks on Paper” Biennálén, Prijedorban.

A tér határai – Bolyos Szent Lilla gondolatai Kiss Natália művészetéről

A tér és az ember hatással vannak egymásra. Minden hely rendelkezik atmoszférával, vibrációval, hangokkal – ezek lehetnek pozitív vagy negatív hatással ránk. Ezeket a kellemes, illetve kellemetlen benyomásokat, a térbe lépő ember érzékein keresztül interpretálja, és így szerez valamilyen ismeretet. Ahányféle ember, annyi értelmezés, ez attól függ, hogy nekünk személyesen milyenek a már meglévő tapasztalataink. A térnek mint fogalomnak a tudományban, a filozófiában és a művészetben is megvannak a maga világos meghatározásai és jelentései. Viszont a helynek nincs definíciója, de terminológiaiilag tág jelentése van. Ha filozófiailag definiáljuk a teret, mint az anyagi világunkat magába foglaló objektív valóságot, akkor úgy értelmezhetjük, mint egy beteljesületlen mezőt, amely használatakor, emlékeink, tapasztalataink megtöltésével értelmet nyer, és helyé válik.

Kiss Natália alkotásai a hely és a tér értelmezéseit és jelentéseit vizsgálják saját szemszögből. A fiatal alkotó mindenekelőtt rajzokat készít, majd ezek alapján grafikákat.

Érdeklődése a hely és a tér összefüggései iránt 2014-ben kezdődött, motívumát közvetlen környezetéből merítette, a helyről, ahol felnőtt, vagyis a családi ház udvarának bizonyos részeit



örökítette meg először tusrajzain. Munkái, kezdetben a valós tér különböző nézeteit és tapasztalatait tárták fel. A 2014-től 2017-ig tartó ciklusokra jellemző még a grafikai technikákkal való kísérletezés, ezek kombinálása, amelyek során különböző méretű nyomatok kerülnek ki kezei alól.

A későbbi alkotásain már nem egy konkrét objektum vagy egy tér megépítésére, hanem a személyes látásmódjának közvetítésére összpontosít. Az előző évektől eltérően, már kutatja a színek szerepét, a szegmensek egymásra való hatását, a térben újra meg újra ismétlődő formákat, s végül a megfigyelt tér összhatását is. 2018-ban belső tereket ábrázol grafikáin, amelyek magasnyomásos technikával készülnek, algráfiával. Alkotásain megjelenő szabad vonalvezetése, változatos, textúrákban gazdag felületei, e technika segítségével jutnak leginkább kifejezésre. Ebben a ciklusban rendkívül fontos számára a személyes tér művészi ábrázolása, amely egyfajta tapasztalat és érzések tárolójaként szolgált.

Ebben az összefüggésben, a teret átvitt értelemben összehasonlíthatjuk egy doboz kinézetével és funkciójával, tehát megvannak a határai és a mélységei is, valamint különböző dolgokat he-

lyezhetünk bele. A sorozatban megjelenő doboz-szerű tér alap nélküli ház benyomását kelti, mint ha nem lenne a talajhoz kötve, és mivel a föld felett van, megközelíteni és belsejébe belépést nyerni csak egy létrán keresztül lehet. Később, 2019-ben változások fedezhetők fel a terek ábrázolásában és érzékeltetésében is, grafikákon már megjelenik az alap, és csak a tér alsó és felső síkja ismerhető fel, amelyeket létrák és pillérek kötnek össze.

Ez a sorozat az *Elemek a térben* címet viseli. Idővel ezek a belső tér ábrázolások külső terekkel bővülnek. Érdeklődése a külső és belső tér határaitra irányult, ezért az ezt követő sorozat a *A tér határai* elnevezést kapta.

Grafikai munkássága egyik jellemzője, hogy a megvalósítás megkezdése előtt számos előkészítő rajzot, festményt készít. Ezek nemcsak váz-

latként szolgálnak, hanem önálló képzőművészeti alkotásként is megállják a helyüket.

Korábbi alkotásait megismerve és elemezve, 2020-ban már kiforrottnak mondható grafikai kifejezésmódja, amelyben már egyre jobban odafigyel egyes korábbi munkáin megjelent részletekre, és azok tudatos alkalmazására. A szemlélőben azt az érzést kelti, hogy a családi ház udvara, ami megihlette egykor, végtelen inspirációval látja el őt majd a jövőben is.

Szemtanúi lehetünk annak, hogy Kiss Natália számára a hely, ami korábban üres és ismeretlen volt, az idő múlásával, beteljesül és idegenből ismertté lett.

A teljes szöveg az Előretolt helyőrség 2022. március 19-i számában olvasható.



Plakáttervezőnk és az arculat motívumának kidolgozója: Ónya-Oláh Dóra

Ónya-Oláh Dóra Kanizsán született 1992-ben, jelenleg Vácon él, rendszeresen ingázik a két ország között. Ideje nagy részében tervezőgrafikus – illusztrátorként dolgozik, és emellett közösségépítéssel, rendezvényszervezéssel is elég sokat foglalkozik. Leginkább kulturális vagy természetközeli, tudományos-oktató jellegű témák érdeklik, ezeket dolgozza fel lehetőleg szórakoztató formában, főként hagyományos grafikai eljárásokból inspirálódva.

Nagyobb vajdasági projektjei a Malomfeszti-vál, a Középkolások Művészeti Vetélkedőjének, valamint a Magyar Nemzeti Tanács és a Forum Könyvkiadó közös megjelenésében, Berényi Emőke és Herédi Károly szerkesztésében megjelent Vajdasági ládafia könyv arculatának megtervezése.



Tördelőnk, nyomdászunk, szerkesztőnk, aki az idei Találkozó nyomtatványait készítette: Pál Anikó

Mesterdiplomát ugyan az SZTE kommunikáció szakán szereztem, de az egyetemi éveim alatt beszippantott a nyomda világa, ahol a tanulmányaim finanszírozási forrásáért dolgoztam. Ezt az öt évet, majd ezen túl még tízet Budapesten töltöttem, ahol nyomdai előkészítéssel, tördeléssel, grafikai tervezéssel foglalkoztam.

Hazaköltözésünk után szülőfalumban, Bácsfeketehegyen egy kis digitális nyomdát indítottunk újtára férjemmel. Ennek már 10 éve. Azóta ingázom a magyarországi és itthoni munkáim között – egyszer valós idejű sorbanállás szimulátorként a határon át, máskor csak virtuálisan –, de 2017 óta minden évben biztos pont az, hogy a szemle idejére egy kicsit testközelből és a színpalak mögül is megismerhetem azt a fantasztikus és hatalmas elismerést érdemlő elhivatottságot, amit a szervezők és munkatársai, a zsűri tagjai, Társulatok színészei, rendezői tanúsítanak a szemle minden pillanatában... Embertpróbáló, ugyanakkor gyönyörű feladat az övék!

Hálás vagyok, hogy picit én is részese lehetek!



21 éves a Mara

“

Nagyon sokszor éreztem magam boldognak és elégedettnek a Mara előadásai után. De talán akkor... amikor jöttünk haza Temerinből, az Amatőr Szemle díjkiosztó gálája után, úgy Szenttamást elhagyva, amikor a busz elesenedett, amiben heten ültünk, és egyik felén mi, a másik felén meg a díjak voltak... akkor éreztem azt, amit talán akkor érez az ember, amikor gyermeke születik, vagy fülíg szerelmes lesz. Azt éreztem, hogy nagyon megérte ez a húsz év kemény munka. Azt érzem, hogy tettünk le valamit az asztalra.

Karcsi bácsi



“

Játék, figyelem, színek. Kikapcsolódás a hétköznapiakból. Nagyon szeretek más emberek bőrébe bújni, és ez a sok év alatt, amióta a Mara tagja vagyok, számomra mindig nagy kihívás volt, hogy egy-egy karaktert hitelessé tegyek az előadásokban. S amikor ez sikerül, az óriási örömmel és büszkeséggel tölt el.

Erika

“

Rengetegszer jöttem hasgörcsöl próbára, hogy most még ezt is meg kell majd csinálni... de a csapat jelenléte ilyenkor mindig emlékeztetett a miértre: adni és adva még többet kapni.

Noémi

“

Nyolc éves korom óta esz a fene a színpad körül. Éneklés, táncolás, színjátszás... amit közönség előtt színpadon csinálni lehet, 10 év alatt szinte mindenbe belekóstoltam már. És hogy miben tűnik ki a Mara? Először is a társaság. Mindig is szerettem felnőttekkel beszélni és ez a kis csapat nagyon jó kis hangot talált magának. Nagyon sokat számít egy gyereknek, ha nála idősebbekkel van körbevéve.

Nóra



“

Az otthon nem feltétlenül egy helyet jelent. Otthon lehet egy társaság, egy életérzés, amellyel felhőtlen boldogság és vidámság jár. Számomra a Mara jelenti az otthont.

Kata

“

A Mara számomra a második család, az összetartás! Egy olyan csapat, ami csupa szív és szeretet! Tele energiával és munkakedvvel, és rengeteg tehetséggel! Egy nagy esokitorta, aminek a tetején a rendezők vannak, akik tolják a pozitív energiát és néha-néha belevágnak minket a mélyvízbe! De kapaszkodunk egymásba és így tudunk kiveiékelni mindig a partra! Mert mi vagyunk a Marások, akik mindig MaraDandót alkotunk!

Dóri

“

A színház fénye, mely megéssillan a gyermek szemében és később színész lesz belőle...

Tázi

“

Kiragad a szürke hétköznapijaimból, a munkából és egyben a komfortzónámból is, úgy, hogy közben feltölt energiával, szeretettel és jókedvvel. Csapatmunkát is jelent, ahol a sikerért közösen kell dolgoznunk, különben nem működik.

Robi



“

Egyszerűen nincs legkedvesebb emlék és nincs legkedvesebb szerep. Mert ez a tizen-pár évem a Marában annál sokkal több volt. Minden egyes előadásunknak megvolt a maga különlegessége: a próbák hangulata, az új impulzusokat hozó rendezők, a frissítő, új tagok, a határainkat feszegető játék, a jóízű nevetések és időnként a lelkünket megkönnyítő sírás.

Evila

“

Pontosan két évtizede, hogy egyik pillanatról a másikra bekúszott a bőröm alá. Számátalan felejthetetlen szerep, pillanat, élmény. Ót éve annak, hogy az anyaszerep háttérbe szorította az összes többi, de tudtam és érzem, hogy visszatérek még a színpadra.

Emese



Mara Amatőr Színház



“

Hogy őszinte legyek, soha nem voltam az az átlagos, színházkedvelő ember, akit ilyen helyzetben elképzelne valaki. Hogyha a Marára vagy a színházra gondolok, nem szeretek ilyen elesélt fogalmakat felhozni, hogy számomra a színház az élet, hogy számomra ez egy lelki feltöltődés, bár lehet, hogy a gógös büszkeségem nem mondatja velem ezt... Amibe viszont szerelmes lettem, az a munkafolyamat. A próbák mindig ki tudnak rántani a komfortzónámból, akármit hiszek magamról, és ezáltal többé tesznek engem is. Számomra a Mara és a színház az ablak a sötét szobában, amiért megéri megpróbálni felkelni és kinyitni azt.

M. Zsolti

A Marát eleinte csak a társaság és a jókedv miatt kedveltem meg, de később kialakult az, amit az életben soha nem hittem volna, hogy egyszer a színpadba is beleszeretek. Így alakult ki az, amit ma hivatásomnak is érzek: a színpad, az ottlét és Mara. Számomra a második családot jelenti.

Csaba



“

A Mara nekem lehetőséget adott egy új baráti közösségre, miután az iskola befejezése és a munkába állás egy új településen elszakított nem csak a barátaitól, de a családomtól is a mindennapokra, így segít fenntartani és folyamatosan újítani szociáliságom. Szín-társulat a szürke hétköznapokban.

Kitti

“

Hogyan is kezdődött... Vojter Ilonkával találkoztam egy téli estén. Zord, hideg, hó, nyolc óra este. Mondom neki, hogy hova, hova? Azt mondja, próbára. Próbára? Ilyenkor: későn, hóban? Igen... Máskor: azt mondja, jöjjenek a Marába! Ó, Istenem, gondoltam, hóban, télen, későn, jaj, de hogy megyek én! ...Tíz éve házi- és egyéb kötelezettségek féltetve. Megyek. Hóba, fagyba, késő este. A eszilogságnak ára van.

Rózsika néni

“

Úgy gondoltam, ha már megöregszem, akkor már nem játszom. Aztán rájöttem, hogyha nem játszom, akkor öregszem meg. Varázs. Csoda. Játék. Színház. Mara. Örök szerelem, csupa nagybetűvel.

Gizi



“

Én a Marában, a Kicsaládomban megélhettem, átélhettem a legnagyobb boldogságot, amit anya csak megélhet, hogy az idősebb fia megmutathatja magát, a kisebbik fia meg kinyíljon, mint egy gyönyörű mezei virág. Köszönöm, Mara családom, hogy olyat adtatok nekem, amit még soha senki!

Edit



“

Marásnak lenni... Egy lépés a felnőtté-válás útján. Színpad, szereplés, önbizalom.

Eszter

“

A Mara az unalmas hétköznapok börtöneiből szabadít fel, és ha rossz kedvem is van, mindig felvidít a társaság. Néha olyan érzés próbára menni, mintha haza mennék, azért, mert a társulat olyan, mint egy nagy család – a tinédzserektől a nagymamáig – van minden.

Ákos

“

A Mara számomra az önbizalmat, a magabiztosságot és a kiugrást jelenti a hétköznapok szürkeségéből. Huszonegy év alatt sokat fejlődtem és még érzem, van hova fejlődni. Alkottam itt mint színész, és megtapasztaltam a rendezői oldalt is, és elmondhatom, mindkettő nagy élmény volt. Remélhetőleg lesz még alkalmam mindkettőt kipróbálni és fejlődni bennük. A létezésének köszönhetem a családomat is és a Marások mind már a családom részei. Örülök ennek a huszonegy évnek.

B. Zsolt



Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színház XXVII. Találkozójának színlapja • Kiadja a topolyai Mara Amatőr Színház, Topolya Község Művelődési Háza, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fődolgot Pál Anikó tervezte Ónya-Oláh Dóra munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Fábán Mónika • Munkatársak: Bencsik Orsolya, Benedek Miklós, Epstein Ágnes, Fábán Mónika, Gere Kitti, Kiss Zoltán, Kormányos Katona Gyöngyi, Mendrei Anna, Mendrei Ákos, Mendrei Zsolt, Nagy Karina, Pastyik Nóra, Pohrányi Anasztázia, Szerda Zsófia, Sutus Áron, Terék Anna, Tomik Nimród, Turi Orsolya, Vastag Gazsó Hargita, Virág Kiss Anita • Korrektor: Jankovics Andrea • A rendezvény megőrkítéséért felel: Zoomanoid Multimedia • 2023 április, Topolya

